

<>

Camera Obscura

motiv – klik – fremkaldelse – udstilling
Mens jeg skriver, gror der blomster
Motiv et billede på egne vilkår
Et par med dynejakker
på Mc donalds.
Døråbningen
er
muret til udvendig
Tulipaner springer ofte så
langt ud, at de nær er ved at tabe
hovedet. Krankæder i en bunke som
tunge tarme. Stilladser kan blafre. Så åbner
en bred låge op mod ingenting. Nedløbsrøret slår et
knæk over det tværgående for at undgå kollision
Jeg opfatter mig selv gennem refleksionen
fra den anden/det andet
Verden er fremmed
og alligevel er
den mit
hjem
Min krop er et rum
der åbner for motiver i et tidsrum
og processerer de indtryk, til et nyt motiv
fra noget der allerede har fundet sted. Solens stråler
skinner videre ud i fremtiden men dets oprindelse eksisterer
måske ikke længere. Kroppens indre flader er et lært hvor projektionen
rammer. Den drikker af lysstrålen fra universets kant. Når skoven på vrangen af min krop
springer ud simultant, gengiver universets tilblivelse sig selv, i forestillingen den emulgerer
Jeg konstruerer for at opfylde et motiv, at udfylde et billede. Jeg længes efter at blive et
motiv i mig selv, men er i stedet motivets beholder. Viljen, selv modviljen i mig
udspringer i det velkendte, i en form for vane. Hvordan ville viljen ellers
orientere sig. Jeg stoler ikke på min vilje for hvor kommer
den fra? Den gode vilje. Er jeg skabt
for at ville eller at
kunne?
Den billedskabende proces
er én livsvilkårlig refleksion af det
jeg oplever. Jeg udvider kendskab til det legemlige
apparat jeg registrerer med og de mekanismer der sætter
billederne sammen. Jeg ønsker mindst af alt at komme med min
mening. Fremstår jeg uetisk når jeg producerer billeder uden at tage ansvar for
hvad jeg vil mene? Det er absurd at ville mene noget med et billede der allerede er opstået
at ville overtage det med mine holdninger, min påståede forståelse af hvad billedet vil. Lyden af vinden
der bevæger sig igennem et hylster med huller. Det er ikke op til mig at fortolke disse
billeder allerede inden de manifesterer sig, de må frem i lyset så rå som muligt
Organet ånder ind og ud og lever. Jeg er propmæt af meninger. I fred
modtager jeg billeder og over tid folder de sig ud som det de er
Klik En åbning kan være begyndelsen på en endeløs
gentagelse. Ordet et ansvar har form
som en tung rektangulær
kasse. En form jeg
aldrig vil
kunne
løfte
Nu lytter jeg
til ordet og den lyd der
suser igennem dets form og hører
det som at svare tilbage. Kassen udvider sig og
får svung, den løfter sig og breder sig
ud. En snerle der blæser
ud over skovens
inderste
sær
Form
Billede
Billede > Form.
Jeg kan svare flygtigt
med et billede af en form der
bliver til et billede der bliver til en
form der bliver til et billede der bliver ∞
Sansers frie liv. Hvordan erfarer de og hvilket
sprog taler de. Hvornår og hvordan bliver de berørt
Når jeg installerer skulpturerne etablerer jeg udefinerede scenarier
i et defineret rum. Rummet indrammer sansernes arkiv så de kan sprænge
rammerne for den arkivering. At være omgivet, befinde sig et sted, eksistere i
noget andet, blive set eller hørt, stå i forhold til noget, et udgangspunkt, et ståsted
blive del af en uendelighed, stå på tyngdekraften af hvad som bare skygge
Alt i os består af relationer fra det inderste atom til det yderste
solsystem og jeg har længtes efter at kunne blive fri
Jeg har fantasieret om et materiale der
ville kapitulere på rejsen herfra ud
forbi tusindvis af måner og
sole, gennem uendelige
sammenrækkende
og udvidende
spiraler
i
massiv
fart. Ind
imellem befinder
jeg mig i det absolutte
intet som ikke engang kan benævnes
Men hver gang vender materialet tilbage og
tager form som et gigantisk byggegummi, altid tyndere
strækker det sig mere smidigt end sig selv, sejt som bare pokker!
Længe har jeg spejdet efter et punkt hvor denne klæbrige klat ikke kunne nå ud
Sådan er vilkårene der omgiver os. Uendelige er måderne vi bevæger os i dem på. For i netop min
opfattelse af vilkårene optræder selve opfattelsen og de omgivelser jeg er født
ud af og sporene af mine ruter. En evig spaltning, hvor jeg forsøger at være
en enhed. Mine skulpturer er som budbringere fra forudløbende
stadier i en kropslig erfaring. Inklusion ulig konklusion
Min proces' omskiftelighed beror på kroppens
reaktion snarere end dens refleksion.
"Foucault fever on Tuesdays
Wittgenstein writers
cramp on
Wednesdays"
Dobbelt eksponering
Jeg ser mig selv, fodrende en
skulptur. Det er en tom form syet af tyndt lærd
og jeg mader den med ske. Den vokser sig høj og kompakt og
alligevel er den blød og modtagelig for det mindste tryk. Jeg er øjeblikkelig
fremmedgjort. Hvad er det andet her i rummet? Har jeg skabt det? Skulpturen står hvor
den blev til og jeg omgås den, så vi bliver bekendte med hinanden. Pludselig møder
den andre skulpturer på atelieret og nye materialer bliver slæbt ind. Jeg ser den
igen efter jeg har været væk og pludselig minder den mig om en tegning
jeg har liggende i en kasse. Et sted i en tekst kaster jeg et blik på
den nytilkomne og langsomt over tid glider den ind og blander
sig med mit liv. Teorien evner kun at forblive struktur
Den står som et efterladt ubøjeligt stativ hvor
disse skabninger kun vil kunne læne sig
op ad, hænge sig på eller krybe under
i forsøget på at blive modtaget
på egne vilkår. Strukturen
vokser sig højere og
bredere og truer
med at slå sig
sammen til
en massiv
mur
Det øjeblik
de dvaske og
klodsede væsner
endelig når frem, falder
muren til jorden som et mol(n)ment
At blande mig op med et andet
materiale. At blande mig ind
med det eksisterende
At gribe
fast
i
virkeligheden
i en voldsom hungrende
omfavnelse Måden hvorpå vi bliver klar
over vores indvendighed er, når vi nødtvunget
af blottede øjeblikke, må skærme os imod
den ydre verden. Blikkets Hallelujah
STAND BY STAND IN STAND UP
Det sted hvor mit jeg befinder
sig er der hvor jeg er
ude af sigte.
Fraværet
forstørret nuet
Når jeg som barn
havde været i sommerhus
og ikke set mig selv i spejlet i ugevis
og pludselig fik øje på et ansigt der var mit
var det som at møde en anden. Jeg var ikke den
jeg så. Det var som om spejlbilledet insisterede på at
være mig og uddrive den, der så på ansigtet i spejlet. Jeg
havde opholdt mig et andet sted end sådan som jeg så ud. At se
ud på en måde der ses af andre. Men det er mig der kigger. Det er mit blik
der ser ud. At være fremmed for mit spejlbillede viste verden som et sted jeg var
havnet. Jeg er her og alligevel er jeg et andet sted. Mit indre er ikke mit ydre og mit ydre er
ikke mit indre. De er respektive. Jeg rejser i hi og jeg vender tilbage. En hule kan være et
taknemmeligt hjem. Midt i fremmedgørelsen, udspringer den usgyrrige og dens
vdi bliver ramt og reflekterer tilbage. Strømførende som vi er
Et rum kan være mærkelagt som en lejlighed
i krigstid. Et virkeligt tomrum. Et tomt
som et rum må være for at
kunne blive set igennem
af en anden
ikke
længere
animeret. Et
tomrum der står tilbage
som en glæmt kuffert på perronen
Kroppen rejser videre og står nu som et muligt ubevist
liv. Jeg genkalder ingen billeder fra min barndom, jeg ubestemmelige
vibrationer der giver sig udslag i en slags smagsglimt eller et kroget hjørneblik
Jeg kan komme gående på en gade, stoppe op og lige der prikker jeg hul på noget
der mærkes som et minde. Det skulper mig i møde som en svag ring i vandet fra et plop
langt borte. Noget tungt der rammer overfladen og synker til bunds mens det drejer om sig selv
i langsom gengivelse. Frygt paralyserer mens tvivl bærer hullet på. Tvivl har ikke et stort lager
at stille troen på. Tvivlen lever af vækster på gyngende grund. Tvivl kan derfor bære
opfattelser idet den ikke fordømmer hverken løgnen eller sandheden. Hævende
sænkende, tiltagende, aftagende. Dette er det levende univers. Flydende
frugtbart omsluttende. Omkredsen som en brødding der slår over
en horisont der buer, en kant der åbner
Overgangen er flydende. Ebbet
ud og bruser op. Pibler
som en kilde
falder
som
en
dråbe
Enorme kræfter
over lange afstande,
krabbende sprojt på dønninger
Under overfladen findes et rige af temperaturer
og organismer. De får afgørende betydning for havets
vuggen fra land til land. Jeg er
bogstaveligt talt
på Herrens
mark
Fremkaldelse
Vi kommer til verden alene
og dør alene. Undervejs mødes vi
Jeg forsøger at fremkalde billeder der
allerede eksisterer. Billeder der ankommer efter
århundreder, endda årtusinders rejsen. Jeg ser ud gennem
mine forfædre og igennem deres blik udvider horisonten sig med det
blotte øje. Billedet af formen eksisterer før jeg skaber den. For billedet var en følelse
Følelsen kom af noget jeg erfarede. Livet på jorden var der før jeg blev født og
erfarede. Jeg har oplevet at være fanget af en ideologi. Det var udsluttende
at være hele verden i mit hoved. Det er var om at så et frå til verdens
allerførste spiltelse. At presse noget så omsigribende sammen
skaber et tryk der er dømt til at eksplodere. Big bang. Verdens
største brag skabte sorte og hvide huller. Blinker
som laterna magica. Meningens kollapser
mens livet går videre
Jeg er besat
af faldet
det
hængende
vægten i sig selv
Ophold i hengivelse
Jeg harer til jorden under
mig og holdes oppe af styrken i
at løfte et indhold. En lang re-aktion
At falde og dale ned indtil et møde griber mig
Bryde igennem selve billedet ved den vægt jeg tager på i faldet
At fremkalde er at få et motiv til at træde frem ved at lade det
optage lyset i sig gennem en eksponering. At fremkalde
vil altså sige at folde noget ud der allerede
eksisterer. Et billede der allerede er
taget bliver nu givet
At fremkalde som
en autonom
term
At
udvikle
er at blive til noget
andet, en anden. Blive
anderledes. En metamorfose
Et billede der sletter det foregående
At udvikle som en fremmedgørende term
Begge transformationer kræver en manglende kontrol
over noget ukendt. Et indlejret potentiale, det kan aktiveres
eller ej. At være aktiv. At være passiv. At ligge i dvale. Ordene passion
og passiv deuler oprindelse fra det latinske "pati" til "passio". Passiv er den at holde
lidelse ud, uden at bevæge sig, uden at noget ændrer sig. I liden er den vitaliserende smerte
Fysisk erfaring lagrer sig som minde. Hvordan arkiverer hukommelsen den erfaring som
billede, der optræder i vågen eller sovende tilstand, er dette en aflørende eller
manipulerende proces? Når jeg ser på fotografier fra min barndom, er det
som at huske en andens forestilling om min barndom, ikke min egen
Scenarier hægtet på historier, set fra en bestemt synsvinkel
Jeg arbejder med de indre billeder som jeg arbejder
med sproget. Sætningsbygning af ord og materialer
får en flydende substans til at samle sig i former
Billeder oprinder, fikserer, fremkalder og
åbenbarer sig. Med materialerne
håndterer jeg virkeligheden
gennem hænderne
former
jeg
virkningen af
dens ord. Støbe materiale
En kombination af linier og masse
Af vilkårlighed og komposition. Flydende
hælder jeg mere og mere til form
Form der samler essens
Sansningen af min
egen hånds
berøring
på min
krop
er
så
anderledes
end en anden hånds
En andens berøring er varm
at kilder, alting rejser sig og begynder
der bruse, den berøring aktiverer min membran
i dybden. Jeg mærker at jeg mærker. Når jeg selv aer
min arm kan kroppen ikke rumme det, der sker en korsluttning
i kanaliseringen af energi. Det dannet et lukket kredsløb hvor afsender og
modtager udstøder hinanden. De bliver fremmedgjorte fordi de er den samme
Jeg kan aldrig være bevidst i sync med det kroppen belyser, jeg vil altid være langsomt
opfattende. Kroppen er et territorie skabt til genkendelse. Vi siger at kroppen er sjælens
hjem men nu skifter de pludselig plads. Jeg bliver svimmel af at færdes mellem
respektive eksponeringer. På indersiden så på ydersiden, i indefra så udefra
tæt på så på afstand. Jeg lukker øjnene. En forsømt fremtoning
gennem opfattelse. Gennem den vil jeg altid stå bag mig selv
Jeg kan kun komme foran mit selvbillede ved at træde frem
i det ukendte. Der befinder jeg mig på afgrunden af
mit eget, på grænsen allernærmest virkeligheden
og det der er, lige nu. Fra frontalrummet
sparker jeg døren ind til en vidde
hvor der lyser et mørke som
uden for jordens
atmosfære
I
mørket
vokser distancen ind i lyset
Et område træder frem og muliggør
skygger under lys, linier og overflader, genopdaget på ny
Hver gang jeg forsøger at nærme mig en sammenhæng, drejer håndtaget på den lille
spilledåse og mine tanker splintres som makroner! Kroppen er smerte og nydelse, den føler det ikke
Den absorberer det og former sig efter det. Materiale er en muskulatur. Det ændrer
karakter efter brug og det bliver styrket i en sammenhæng. At hænge mellem
noget, at være udsponært eller slapt, at kunne holde til det eller ej
Aldrig har jeg set en stængel knække under dens egen
blomst. Mennesket stivner i døden. I ledene
sætter døden sig, hængslet til det
bæveglige, alle de
tilbageholdte
forsøg
Ud
stilling
Stilleben
Er det ikke en illusion
at vi kan bevæge os rundt i et billede?
Hvis billedet er et syn i sig selv kan vi ikke bade
se og blive set. At stå i en andens sted er en illusion hvorfra
vi kan inspirere hinanden og derved umuliggøre ideologier. Kunstneren
selv må tage billedets beslutning, som en fotograf der trykker på udløseren og beskærer billedet
Billeder er ikke demokratisk i sig selv. Vi kan kun selv ændre vores billede, det er ikke en kollektiv
affære. Når kunstneren står ved sit motiv skaber det en særlig grund. Det beroliger
mig og lader mig være betragter. Herfra kan jeg glemme mig selv for en
stund og koncentrere mig om det jeg ser. Selvoplevelsen er
afhængig af den andens nærvær og handling, men
den tilhører alligevel helt og holdent selvet
Jeg har et enkelt fotografi som
er koblet med min egen
erindring. Det var en
eftermiddag jeg
legede med
min mor
Hun
sang på
vævende ord
Jeg elskede det igen
og igen og hun fik mig til at klukke
Jeg har tit undret mig over hvorfor jeg kan huske denne leg
men ikke så meget andet. Måske er det fordi en god leg kan være en dans
mellem to sjæle. At vi engagerede os i et fælles øjeblik. Mine skulpturer er ikke kommunikation
de er måske en karakter man kan tilbringe tid med eller et landskab man kan bevæge sig igennem
Når jeg danser er det ikke for at sige noget og alligevel udtrykker jeg mig gennem legen med
bevægelse. Jeg kan udtrykke mig uden at være kommunikerende. Jeg former dansen
med musikens udbrud, klang og pauser, tegner på rummets flader
Dansen skaber billeder til musikken, sig selv, til både tid og rum
Mine arme langer ud og for enden af dem kilder mine
hænder et møbel der står i vejen. Når bassen
dunker leger mine ben et stativ der
segner og genopstår med
sekunders mellemrum
derfra slæber
fødderne
sig
modsat
hinanden og
når alligevel det næste
hjørne. Bystet krænger sig rundt om
det med hjælp fra armene der nu har slynget
sig rundt som hjul der ruller forskudt. Bag hjørnet
rammer kinden en flade. Mens de mimer hinanden søger

hofter og hænder bagud for at gribe fast i en åbning hvor hele figuren kan vugge
fra side til side, omsluttet af bølgende lyd. Når jeg danser møder jeg verden

Sprogets Sprog. Ofte står ordene i vejen for det jeg vil sige
Jeg går fra koncepterne. Jeg GÅR fra koncepterne

Eller går jeg FRA koncepterne
Jeg løber skrigende væk

fra skabelonen
Lets meat!

Mine
sproglige

forsøg er dråber
på en skrumpet bevidsthed

for at opløse den til en koralsvamp der
igen kan bruges i havet. SPRG

sandhedens monument
sprogbarriere

FEAR-FARE
sprog kvababbelse

BANALITY OF EVIL THE FEAR OF BEING BANAL
I september 1997 gik jeg gennem Grote de Niaux sammen

med kun to andre, som en af de sidste besøgende den sæson. Hulemalerierne
slog mig omkuld og løftede mig op i deres perspektiv. Jeg oplevede ingen meningsytring

eller statement i dette rum, og alligevel mener man at de er udtryk for et kollektivt men
ikke offentligt ritual. Det præcise næsten barnlige udtryk for håb og drømme

der igen og igen foldede sig ud som nuancerede fundamentale billeder
I jagten på gode vilkår for kunsten er kunsten selv blevet kapret

Vi har skabt et monster der æder alt hvad vi byder på og skider
det ud igen som et produkt. Præcis som sproget kan gøre

det. Bemægtiger sig det eksisterende og fremmedgør
det i værdisætningens navn. Livet skal tilbage

til livet. Overlad kun det allermindst
betydelige eller allerrest

nødvendige til kunsten
Rigdommen

er størst
på

det
tomme lærred

som himlen i en vandpyt
Viden er fascinerende men ofte gør det

mig dvask. Jeg synker ind i en følelse af nytteløshed
Hvis jeg ved, hvorfor så være? At være i mødet med et billede

et rum, et væsen; Øjnene vandrer og fæstner...og vandrer igen. Jeg er
i rummet og optager tiden i mig. Langsomt kommer vraggods sejlene. Jeg

skimter noget langt borte og samtidig skulper en stor klods ind foran mig. Den kan
åbnes og bringer associationer med sig. Jeg lægger mig og lukker øjnene og rammes af mit indre

dejavu af det jeg lige har overværet. At tilbringe tid med et kunstværk er værdifuldt i sig selv
Mit skriftlige og skulpturelle arbejde løber som to strømme i samme hav. De må

bevæge sig på forskellige dybder. Sproget omformer arbejdet og omvendt
En bestemt praksis. Min proces er sået i den viljeløse potentie muld

som en plante uden referencer. Kontrollen er ikke min men jeg
benytter mig af den i forsøget på at komme til orde. Med

sproget kan jeg eksperimentere med konstruktioner
i landskabet. Når sproget bliver værdiskabende

voxer sætningerne og så vejer ordene
tungt. De bliver klodsede og svære

at bokse rundt, de er pludselig for
store og monumentale til det

rum jeg bruger dem i
Afmægtig står jeg

når de tager over
og hober

sig op
i

en
positionering

i verden. Jeg ville
gerne se en verden hvor

vi måtte tegne i stedet for at tale
Tableau Materialerne brugte mig indtil jeg

begyndte at bruge dem. Pigment der lyser. Pigment
der absorberer. Maling er noget vi svøber os i, forbinder os med

kaster med og synker ned i, indhyllt som i et andet sprog. Konturerne af en
misundelse. Formen på en tilstand. Farven på sødme. Overfladen på vrede. Bevægelsen

af en brøler. Materialer der indgår i en leg. Som et barn, opslugt af sig selv og åben for den anden
udvider legen den frugtbare tilstand. Jeg går i et med atelieret, koncentreret på et sted. I en verden

af konfrontationer fordøjer jeg tilværelsen og ud af energien dukker fantasier op. Kaos kræver ro
og ro kræver kaos. I stilhed opstår det dybeste skrig. Jeg lægger min kultur jeg ikke

kan spejle mig i, jeg søger et kollektivt ritual, ikke et offentligt. For tusinder af år
siden dansede vi og fortalte historier. Det er ritualer der ikke kan

masseproduceres til andet end nuet. Intensiteten af
tilstedeværelse er en forudsætning for fællesskab

Så hvordan kan vi dele noget?
Ved begge at være

aktiveret
SOMA DIGITALIS

Jeg undrer mig dagligt over den
digitale bevidsthed jeg bevæger mig i

Hvordan påvirker den mig? Når jeg har mine noter
på en telefon, har jeg dem ikke fysisk i hånden. De optager

ikke tiden i sig på samme måde som en lap der er blevet nusset og revet
over eller har forvildet sig ind i en anden bog hvor den senere optræder i en helt

anden kontekst. Digitale noter er adspredt på en ikke fysisk måde. Arkiveringen af dem er
fundamentalt anderledes end når jeg kan bruge min visuelle hukommelse. Farven på

mappen, hvilken lomme den sidst lå i, det afrevne hjørne eller dispositionen af
linier henover siden. Genkendeligheden er elimineret. Her foregår

arkivering via kodesprog. Så som titlen på dokumentet og
linket til den "mappe" den befinder sig i på

"skrivebordet". Mine noter forsvinder
ind i computerens erindring

og ned på bunden
af telefonens

taskerum
Jeg har

ikke
en

følelse
af intimitet

overfor filen, den
er ikke ved at smutte med op

i støvsugeren eller gør opmærksom
på sig selv ved, at flyve op når jeg kaster

sengetæppet over sengen. Når den lagrer sig på
harddisken er det som om den bliver mindre mig. Det bliver

en fil blandt uendelige filer. Ord blandt uendelige ord. Glemte. Usynligt
"syns du inte, finns du inte" lød sloganet i en trafikikkerhedskampagne i Malma

Papiret i min lomme er mit ansvar og ingen andre kan få fingrene i det med mindre jeg taber det
I den virtuelle virkelighed kan nogen se mig, selvom jeg ikke findes, for dem. Det vækker

en apati i mig når jeg ser et menneske befinde sig foran en skærm. Den apati
vækker jeg selv, når jeg hiver telefonen frem for at notere. Med en

notesbog er konsekvensen af det jeg foretager mig synligt
viser sig som materiale med materiale på

Det immaterielle kan slettes med
et lydløst, lugtfrit touch men

når jeg skriver forkeret
og streger ud

vil
konsekvenserne

fylde rummet. Luften
bliver tyk af sammekrollet papir

retteblæk, stavefejl, ufærdige sætninger spredt på ark
og tomrum forbundet af vrøvl. I den digitale arkivering genkender

jeg ikke længere nogen original. Jeg kan kopiere og lave versioner i et væk
Det nyfødte barn og spejlingen i en skærm. Vi møder ingen modstand i en elektronisk skærm

Vi kan forsætte i en uendelighed. Som i fantasien hvor vi har de samme uendelige
muligheder. I virkeligheden møder vi øjeblikkelig modstand i materialet når vi

fremsbringer vores billeder. Det gør vi ikke i den virtuelle virkelighed
Hvis du vil skabe et fem meter højt stentår, kan du lave det ud

af koder og programmer der passer ind i en eksisterende
struktur. Der er ingen grund til overvejelser

Manglen på modstand relationdr
os i at bygge en forhold

til det ønskede
objekt

Glatheden
i uendelige muligheder

Det glitrende skin af ikke opståede
konsekvenser. Det fundamentale vilkår for at

dele er netop modstanden mellem to værender. Re aktion
Det er som om vi ikke deler den samme virkelighed. Jeg forsvinder ud i det

uendelige når ikke jeg møder modstand. At dele egenskaber som et materiale. I den teknologiske
virkelighed opstår der en lav grad af synlig tilstedeværelse, hvilket formentlig er

grunden til at den bliver opfattet som mindre empatisk, mindre menneskelig
simpelthen. I et interview med Mark Leckey fortæller han om hvordan

han opfatter sansningen af det digitale objekt som ligeså
sandt og gyldigt som hvis der havde stået et objekt i

virkeligheden. Jeg forstår den opfattelse
i dag men hvordan vil fremtidige

generationer forstå?
Hvordan kan de

genkende
teksturer på

et skærbillede
hvis de ikke længere

har mødt dette materiale i
deres egen virkelighed? Indtil nu har

en enorm mængde materialer passeret munden
og tungen der forstørrel sansningen af teksturerne

gange og derved gjort vores følelsens i stand til at oversætte det
digitale billede til information vi kan modtage og relatere til. Han nævner

også Amandas Baggs video om autisme som kunne være kroppens svar tilbage til teknologien
Hendes krop udfører virkelighedens resistens. Den former et afgrænset område hvor

kun kroppen selv kan nå. Den nægter at lade sig slette og insisterer på alle
tings tilstedeværelse. Efter at have læst det interview græd jeg

Det er som om jeg dør langsomt. Jeg forstod at hvis det
digitale billede er altings fremtid, vil også jeg blive

slettet i denne fremtid. Jeg vil ikke længere
blive stimuleret, ikke længere møde

mine sansningers hvisken. En
nyfødt reagerer med alle

sine sanser for at føle
sig levende, for at

forstå sine
omgivelser

for at blive bkræftet
i sin egen deltagelse i en verden

af levende væsener. Et barn der er født
for tidligt, vil have færre chancer for at overleve uden

kropslig kontakt og amning. Dette er et afgørende aspekt for at
mennesket kan overleve. En computer simulator vil aldrig være i stand til

at tage denne plads og hvorfor skulle den? Hvor gang jeg møder en ny intelligent
anordning bliver jeg forundret over hvorfor. Hvorfor har vi brug for at bagagerummet kan

lukke af sig selv? Hvorfor skal vinduesviskerne selv regne ud hvornår og hvor meget de skal viske?
Hvorfor skal bilen kunne køre for os? Jeg kan ikke komme i tanke om en mere ikonisk følelse

af frihed, som den der bruser når jeg kører bil. Essensen ligger ikke i bilen men i
evnen til at flytte mig selv fra et sted til et andet. Euforien over en nyfødt's

første skridt. Mennesker har indsamlet et enormt arkiv af sensoriske
oversættelser. Vi genkender øjeblikkelig lugten, temperaturen

overfladen, teksturen, vægten og smagen af materiale.
Jeg har en specifik viden om metallet i en

gadelampe, lyden af når jeg banker
på det, hvordan det føles når

det er frossent, hvilket
metallisk skær

det har
og

hvordan det
reflekterer lyset om

natten, om korstrået i solens
varmen, lugten af det, den ru og klistrede

modstand på overfladen, hvordan den klammer sig
til sit fibrose strå når jeg prøver at plukke det; Om læderet

indeni en sko, der nogle steder er glat og skinnende, andre steder
svulmet op og tørt med hårde kanter, hvor man aner formen for den fod

der har trådt ud. Med skærmen og det teknologiske liv er det som om
fantasi og virkelighed har byttet plads. Vi forandler os til noget andet

end mennesker. Den virkelighed jeg føler mig til stede i bliver
langsomt men sikkert til fantasi. Jeg nægter at lade mig

styre af frygt, jeg er derimod overvældet af sødme
Jeg må drukne mig i tragedien, ikke i frygt

Frygten for at miste er allerede
en fantasi hvor sorgen

over tab er reel
Det der

gør
mennesker

menneskelige er
hengivelsen til hinanden

Frygt er ultimativt fravær af en
relation det er en antagelse, uanset om det

har at gøre med relationen til sig selv, sin familie
samfundet, naturen, materialet eller rummet: alle aspekter af det

eksisterende. Teknologi er også eksisterende. Når vi forsøger at tilpasse os
mister vi distancen. Vi bliver absorberet. Vi synker ind i det der ikke findes på den

anden side. En reduceret tilstedeværelse. Mit århundredes kannibalisme
At være et barn eller en vild jeg insisterer på alle tings umodenhed

Nysgerrighed fører alle systemer til sig selv, sin familie
Hvis frygt får verden til at køre rundt

fortsætter nysgerrighed med
at genskabe den

Intet
menneske kan

konkurrere med computeren
fordi vi konkurrerer på meget specifikke vilkår

Mennesker skal eksistere på sine egne vilkår, de må
insistere på deres unikke kendetegn. Karakter

er det, computeren ikke kan konkurrere
endsige sammenligne

sig med